

Wyrok z dnia 17 lipca 2009 r.

I PK 39/09

Decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przyznająca świadczenie rehabilitacyjne na wskazany okres nie wiąże sądu pracy co do tego, że niezdolność do pracy trwa przez cały okres, na który przyznano to świadczenie. Z decyzji tej wynika domniemanie takiej niezdolności, które może być obalone. Jeżeli więc przed upływem okresu, na który przyznano świadczenie rehabilitacyjne, pracownik odzyska zdolność do pracy i stawi się do niej, to obowiązuje zakaz rozwiązania umowy o pracę z art. 53 § 3 k.p.

Przewodniczący SSN Katarzyna Gonera, Sędziowie SN: Bogusław Cudowski, Józef Iwulski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 lipca 2009 r. sprawy z powództwa Antoniego S. przeciwko Urzędowi Skarbowemu w Z. o przywrócenie do pracy, na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie z dnia 15 października 2008 r. [...]

o d d a l i ł skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 13 maja 2008 r. [...] Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Zawierciu, po ponownym rozpoznaniu sprawy z powództwa Antoniego S. przeciwko Urzędowi Skarbowemu w Z., przywrócił powoda do pracy w pozwanym Urzędzie na dotychczasowych warunkach pracy i płacy oraz zasądził na rzecz powoda od strony pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód - zatrudniony w pozwanym Urzędzie od stycznia 1997 r. - przebywał na zasiłku chorobowym od 30 września 2004 r. do 26 czerwca 2005 r. Decyzją z dnia 6 czerwca 2005 r. organ rentowy przyznał powodowi prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres sześciu miesięcy (do dnia 23 grud-

nia 2005 r.). W dniu 20 czerwca 2005 r. powód wniósł sprzeciw od tej decyzji, domagając się przyznania świadczenia rehabilitacyjnego na okres trzech miesięcy. Sprzeciw ten został oddalony. W dniu 5 września 2005 r. lekarz prowadzący wydał powodowi zaświadczenie stwierdzające, że jego stan zdrowia pozwala mu na powrót do pracy. W związku z tym powód ustnie poinformował pozwanego, że z dniem 27 września 2005 r. - po upływie trzech miesięcy pobierania świadczenia rehabilitacyjnego - chce podjąć pracę na dotychczas zajmowanym stanowisku. W tym celu powód poprosił o wydanie mu skierowania na badania kontrolne. Pozwany nie skierował powoda na te badania i pismem z dnia 10 listopada 2005 r. oświadczył, że z dniem 30 listopada 2005 r. rozwiązuje z nim umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku. Celem wyjaśnienia zdolności powoda do pracy w dniu zgłoszenia pracodawcy gotowości do jej podjęcia, Sąd Rejonowy przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu medycyny pracy, chorób wewnętrznych, kardiologii i neurologii. Wszyscy biegli zgodnie uznali, że powód był zdolny do podjęcia pracy w pozwanym Urzędzie na dotychczas zajmowanym stanowisku pracy w okresie od dnia zgłoszenia gotowości pracy do dnia otrzymania oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę. W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że rozwiązanie z powodem umowy o pracę było wadliwe, gdyż naruszało art. 53 § 3 k.p. i dlatego uwzględnił powództwo.

Wyrokiem z dnia 15 października 2008 r. [...] Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego oraz zasądził na rzecz powoda kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, przyjmując je za własne, z wyjątkiem ustalenia, że zaświadczenie wystawione przez lekarza leczącego powoda stwierdzające odzyskanie zdolności do pracy było datowane na dzień 5 września 2005 r. Sąd Okręgowy przyjął, że zaświadczenie to zostało wystawione w dniu 21 września 2005 r. Ponadto Sąd odwoławczy ustalił, że po otrzymaniu tego zaświadczenia powód stawił się u pracodawcy i zwrócił się z ustną prośbą o skierowanie na badania lekarskie. Pismem z dnia 22 września 2005 r. powód ponowił tę prośbę, zaznaczając równocześnie, że od dnia 26 września 2005 r. chce podjąć pracę. Pismem z dnia 23 września 2005 r. pracodawca nie uwzględnił prośby powoda, powołując się na to, że - wedle jego wiedzy i posiadanej dokumentacji - powód

jest niezdolny do pracy do dnia 23 grudnia 2005 r. Następnie pismem z dnia 10 listopada 2005 r. pracodawca poinformował powoda, że z dniem 30 listopada 2005 r. rozwiązuje z nim umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Zdaniem Sądu Okręgowego, w deklarowanej przez powoda dacie powrotu do pracy (26 września 2005 r.) był on zdolny do wykonywania pracy i dlatego - z uwagi na zakaz wyrażony w art. 53 § 3 k.p. - pozwany nie powinien rozwiązywać umowy o pracę bez wypowiedzenia. W ocenie Sądu Okręgowego, obowiązkiem pracodawcy było wydanie powodowi skierowania na profilaktyczne badania lekarskie, gdyż nie mógł on sam udać się na takie badania, aby następnie zgłosić do pracodawcy, dysponując już odpowiednim orzeczeniem lekarskim dopuszczającym go do pracy. Zdaniem Sądu odwoławczego, „fakt niezdolności do pracy z powodu choroby nie może być tworzony” na podstawie decyzji ZUS ustalającej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. Wręcz przeciwnie, to decyzja ZUS jest pochodną stanu zdrowia pracownika, gdyż dotyczy prawa do świadczeń, których przesłanką jest niezdolność do pracy. Pomimo istnienia ostatecznej decyzji przyznającej pracownikowi świadczenie rehabilitacyjne na określony czas, w przypadku zmiany stanu faktycznego (odzyskania zdolności do pracy), pracownik może zgłosić się do pracodawcy, który powinien skierować pracownika na badania profilaktyczne celem ustalenia, czy rzeczywiście zdolny jest on podjąć pracę na dotychczas zajmowanym stanowisku. Samo przyznanie powodowi przez organ rentowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego nie wykluczało - według Sądu odwoławczego - obowiązku pracodawcy dopuszczenia do pracy pracownika zgłaszającego gotowość jej podjęcia i wykazującego zdolność do jej świadczenia, skoro przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.), nie wprowadzają bezwzględnego zakazu świadczenia pracy przez osobę, której przyznano prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, a jedynie ustanawiają negatywne konsekwencje wykonywania pracy w postaci utraty prawa do tego świadczenia.

W skardze kasacyjnej od całości wyroku Sądu Okręgowego strona pozwana zarzuciła obrazę: 1) art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p., przez niewłaściwe przyjęcie, że w sprawie zachodziły przesłanki, które uniemożliwiały rozwiązanie z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia; 2) art. 56 k.p., „przez przywrócenie powoda do pracy w sytuacji, gdy nie zostały przez pozwanego naruszone przepisy o rozwiązywaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, gdyż była w obiegu prawnym prawomocna de-

cyzja ZUS przyznająca powodowi zasiłek rehabilitacyjny po wyczerpaniu okresu pobierania zasiłku chorobowego, wydana na podstawie decyzji komisji lekarskiej ZUS, stwierdzającej dalszą niezdolność powoda do pracy”; 3) art. 227 oraz 244 k.p.c., wskutek niedopuszczenia przez Sądy obu instancji dowodu z „prawomocnych decyzji komisji lekarskiej ZUS uznającego powoda za niezdolnego do pracy” oraz odrzucenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka lekarza orzecznika ZUS na okoliczność stanu zdrowia powoda.

W uzasadnieniu skargi pozwany wywiódł w szczególności, że wykładnia gramatyczna, systemowa i funkcjonalna art. 53 § 3 k.p. w związku z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. prowadzi do wniosku, że powód przekroczył okresy pobierania wynagrodzenia „chorobowego”, zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego i dlatego pracodawca miał prawo rozwiązać z nim stosunek pracy bez wypowiedzenia. Przyznanie pracownikowi świadczenia rehabilitacyjnego bezpośrednio po wyczerpaniu zasiłku chorobowego - zdaniem pozwanego - dowodzi, że powód nie odzyskał zdolności do pracy. Chociaż powód stawiał się do pracy, to ta okoliczność miała miejsce w okresie pobierania przez niego świadczenia rehabilitacyjnego. Stawienie się pracownika w zakładzie pracy i zgłoszenie gotowości do pracy w okresie niezdolności do pracy z powodu choroby orzeczonej przez lekarza orzecznika oraz komisję lekarską ZUS nie wywołuje skutku prawnego przewidzianego w art. 53 § 3 k.p. Zakaz rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia objęty tym przepisem dotyczy bowiem sytuacji, gdy pracownik stawiał się do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności, którą była jego niezdolność do pracy spowodowana chorobą. Zakaz ten nie dotyczy natomiast pracownika, który stawiał się do pracy w trakcie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby. Orzeczenie o braku czasowej niezdolności do pracy wydane przez komisję lekarską ZUS powinno być wiążące dla sądu rozstrzygającego sprawę o przywrócenie do pracy. W konsekwencji skarżący uważa, że stawienie się pracownika do pracy w okresie gdy - zgodnie z orzeczeniem komisji lekarskiej - jest nadal niezdolny do pracy, nie pozbawia pracodawcy uprawnienia do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, o ile upłynął już okres zasiłkowy. Dlatego - chociaż powód zgłosił się do pracy, żądając wydania mu skierowania na badania kontrolne - nadal można było z nim rozwiązać umowę o pracę na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w całości i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie

sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania lub o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, co następuje:

Skarga kasacyjna nie ma uzasadnionych podstaw. Bezzasadne są zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania - art. 227 oraz 244 k.p.c., w ramach których skarżący zarzuca Sądom obu instancji „niedopuszczenie dowodu z prawomocnych decyzji komisji lekarskiej ZUS uznających powoda za niezdolnego do pracy” oraz „odrzucenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka lekarza orzecznika ZUS na okoliczność stanu zdrowia powoda”. Powołane przez skarżącego przepisy stanowią, że przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) oraz że dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania (a także sporządzone przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organizacje społeczne w zakresie zleconych im przez ustawę spraw z dziedziny administracji publicznej) stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.). Przepis art. 227 k.p.c. jedynie reguluje istotę postępowania dowodowego, określając co ma być przedmiotem dowodzenia w procesie cywilnym. Z kolei, art. 244 k.p.c. określa jedynie formalną moc dowodową dokumentów urzędowych i nakazuje traktować - jako udowodnione - fakty wynikające z treści dokumentu. Nie rozstrzyga natomiast o znaczeniu faktów wynikających z dokumentu dla wyniku procesu, gdyż ten aspekt jest przedmiotem oceny sądu według przepisów prawa materialnego. Jest więc oczywiste, że powołanie w podstawach kasacyjnych przez stronę pozwaną tych przepisów dla uzasadnienia zarzutu oddalenia wniosków dowodowych strony nie wystarcza dla uznania, że Sąd drugiej instancji dopuścił się obrazy przepisów procesowych, która mogła mieć wpływ na wynik rozstrzygnięcia. Ponadto należy stwierdzić, że Sąd drugiej instancji uwzględnił dokumenty, z których wynikało przyznanie powodowi świadczenia rehabilitacyjnego (orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej, a także pośrednio decyzję organu rentowego), przy czym było niesporne, że świadczenie to przyznano powodowi na okres 6 miesięcy (do 23 grudnia 2005 r.). Ustalenie zdolności do pracy powoda w dniu zgłoszenia przez niego goto-

wości jej podjęcia nastąpiło w oparciu o opinie biegłych i wywody pozwanego w ramach podstawy kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w gruncie rzeczy sprowadzają się do zakwestionowania oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i stanowiącego podstawę faktyczną wyrokowania Sądu Okręgowego, co jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Dla porządku jednak należy stwierdzić, że Sądy obu instancji popełniły liczne pomyłki co do przebiegu postępowania przed organem rentowym w przedmiocie przyznania powodowi świadczenia rehabilitacyjnego. W rzeczywistości orzeczenie lekarza orzecznika zostało wydane w dniu 8 czerwca 2005 r. (a nie 6 czerwca 2005 r., tym bardziej w tym dniu nie została wydana decyzja ZUS) i ustalało ono uprawnienie do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 6 miesięcy. W dniu 20 czerwca powód wniósł od tego orzeczenia sprzeciw i w dniu 8 lipca 2005 r. komisja lekarska podtrzymała orzeczenie lekarza orzecznika. Decyzja organu rentowego została wydana w dniu 19 lipca 2005 r. i przyznawała powodowi świadczenie rehabilitacyjne na okres od 27 czerwca 2005 r. do 23 grudnia 2005 r. Nie zmienia to jednak podstawowego ustalenia, że w dniu 26 września 2005 r. (data przyjęta jako stawienie się do pracy) powód otrzymywał przyznane mu świadczenie rehabilitacyjne i w tym dniu upływały 3 miesiące jego pobierania.

Z pozostałych ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku (którymi Sąd Najwyższy jest związany w myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika, że powód stawiał się do pracy (zgłosił gotowość jej podjęcia) w dniu 26 września 2006 r. To ustalenie i jego prawna ocena nie są w skardze kwestionowane. Z wiążących ustaleń wynika też, że powód w tym dniu był już zdolny do świadczenia pracy, choć jeszcze nie został wyczerpany okres, na który przyznano mu świadczenie rehabilitacyjne. Pozwany pracodawca rozwiązał więc z powodem bez wypowiedzenia umowę o pracę w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. już po stawieniu się przez pracownika do pracy w związku z ustaniem niezdolności do pracy wywołanej chorobą. Zgodnie z tym przepisem, pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące, ale rozwiązanie umowy o pracę w tym trybie nie może nastąpić po stawieniu się pracownika do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności (art. 53 § 3 k.p.).

Okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu niezdolności pracownika do pracy wywołanej chorobą (okres zasiłkowy) trwa - co do zasady - nie dłużej niż przez 182 dni (art. 8 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa). Zgodnie z art. 18 ust. 1 tej ustawy, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, ale dalsze leczenie lub rehabilitacja rokuje odzyskanie jego zdolności do pracy. Świadczenie to przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej niż przez 12 miesięcy (art. 18 ust. 2). Orzeka o tym lekarz orzecznik ZUS, a od jego orzeczenia ubezpieczonemu przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS (art. 18 ust. 3 i 4). Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu albo orzeczenie komisji lekarskiej ZUS stanowią podstawę do wydania przez organ rentowy decyzji w sprawie świadczenia rehabilitacyjnego (art. 18 ust. 6). W zakresie przyznania świadczenia rehabilitacyjnego istotne znaczenie mają więc orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej, ale ostatecznie przyznanie tego świadczenia następuje na podstawie decyzji organu rentowego i jeżeli rozważać związanie sądu pracy w aspekcie trwania niezdolności do pracy, to można je wywodzić jedynie z decyzji organu rentowego, a nie z orzeczeń lekarskich.

Mylne jest jednak zapatrywanie skarżącego, że nie naruszył przepisów o rozwiązywaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, gdyż „była w obiegu prawnym prawomocna decyzja ZUS” przyznająca powodowi świadczenie rehabilitacyjne po wyczerpaniu okresu zasiłkowego wydana na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej ZUS, stwierdzającego dalszą niezdolność powoda do pracy. Nietrafnie skarżący interpretuje stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 września 1997 r., II UKN 219/97 (OSNAPiUS 1998 nr 13, poz. 402), w którym przyjęto, iż przyznanie pracownikowi świadczenia rehabilitacyjnego bezpośrednio po wyczerpaniu zasiłku chorobowego dowodzi, że pracownik ten nie odzyskał zdolności do pracy, co uzasadnia rozwiązanie z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia. Rzeczywiście przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego „dowodzi”, że pracownik jest niezdolny do pracy, ale tylko wówczas, gdy dowód ten nie zostanie obalony. Inaczej rzecz ujmując, można przyjąć domniemanie, że pracownik w okresie, na który przyznano mu świadczenie rehabilitacyjne jest niezdolny do pracy. Domniemanie to może jednak zostać obalone (co miało miejsce w rozpoznawanej sprawie), gdyż moc wiążąca ostatecznej decyzji organu rentowego przyznającej to świadczenie nie obejmuje stwierdzenia, że

przez cały okres, na który je przyznano, pracownik jest niezdolny do pracy, a w szczególności, że po wydaniu takiej decyzji tej zdolności do pracy nie odzyskał.

W postępowaniu o przywrócenie do pracy pracownika zwolnionego w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. sąd pracy jest związany decyzją organu rentowego w przedmiocie ustalenia prawa pracownika do zasiłku chorobowego przez okres wskazany w decyzji (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 1975 r., I PZP 31/75, OSNCP 1976 nr 4, poz. 83; OSPiKA 1976 nr 7-8, poz. 137, z glosą J. Broła). Jest też związany decyzją przyznającą świadczenie rehabilitacyjne. Jednak z uwagi na przesłanki materialnoprawne (charakter) takiej decyzji, inny jest zakres związania nią sądu pracy. Obejmuje on jedynie to, że w chwili wydania decyzji o przyznaniu świadczenia rehabilitacyjnego (po wyczerpaniu okresu zasiłkowego) ubezpieczony pracownik nie odzyskał zdolności do podjęcia pracy zarobkowej oraz rokuje jej odzyskanie w okresie, na który świadczenie jest przyznawane. Sąd pracy nie jest natomiast związany długością okresu, na jaki świadczenie rehabilitacyjne przyznano, w tym znaczeniu, że musi przyjąć trwanie w nim niezdolności do pracy (lub odwrotnie, że zdolność do pracy nie została odzyskana). Z istoty decyzji o przyznaniu świadczenia rehabilitacyjnego (art. 18 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej) wynika, że przysługuje ono za okres „niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy”. W dacie wydania decyzji przyznającej świadczenie rehabilitacyjne organ rentowy dysponuje orzeczeniem lekarza orzecznika (komisji lekarskiej) określającym prawdopodobny okres niezbędny do przeprowadzenia rekonwalescencji. Siłą rzeczy niemożliwe jest określenie z góry przez lekarza orzecznika ZUS w sposób pewny czasu, po upływie którego ubezpieczony odzyska zdolność do pracy. Z orzeczenia lekarza orzecznika nie wynika więc czas trwania niezdolności do pracy, a jedynie (prawdopodobny) czas niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy. Dlatego decyzja organu rentowego przyznająca świadczenie rehabilitacyjne, wydana na podstawie orzeczenia przez lekarza orzecznika (komisję lekarską), wiąże sąd pracy oceniający wystąpienie negatywnej przesłanki rozwiązania umowy o pracę wskazanej w art. 53 § 3 k.p., jedynie co do tego, że w dacie jej wydania ubezpieczony był niezdolny do pracy i zdolność ta powinna być odzyskana we wskazanym okresie. Z decyzji tej nie wynika natomiast (w tym zakresie nie wiąże), że niezdolność do pracy trwa przez cały okres, na który przyznano świadczenie rehabilitacyjne, a w szczególności, że ubezpieczony (pracownik) nie może zdolności do pracy odzyskać przed wyczerpaniem świadczenia. Jeżeli więc przed upływem okresu, na który przyznano świadczenie rehabilitacyjne, pracownik

odzyska zdolność do pracy i stawi się do niej, to ma zastosowanie zakaz rozwiązania umowy o pracę z art. 53 § 3 k.p. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2004 r., I PK 649/03, OSNP 2005 nr 12, poz. 173). Skoro przesłanką rozwiązania umowy o pracę jest niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby, a nie pobieranie z tego tytułu zasiłku chorobowego (świadczenia rehabilitacyjnego), to pracodawca traci prawo do rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. wówczas, gdy ustanie ta niezdolność, a nie wtedy, gdy ubezpieczony zaprzestanie pobierania świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1999 r., I PKN 350/99, OSNAPiUS 2001 nr 6, poz. 198). Pobieranie przez powoda świadczenia rehabilitacyjnego nie wykluczało więc ustalenia, że powód w okresie wymienionym w treści decyzji przyznającej mu to świadczenie, odzyskał zdolność do pracy, a skoro stawił się do pracy, to rozwiązanie z nim umowy o pracę naruszało art. 53 § 3 k.p.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

=====